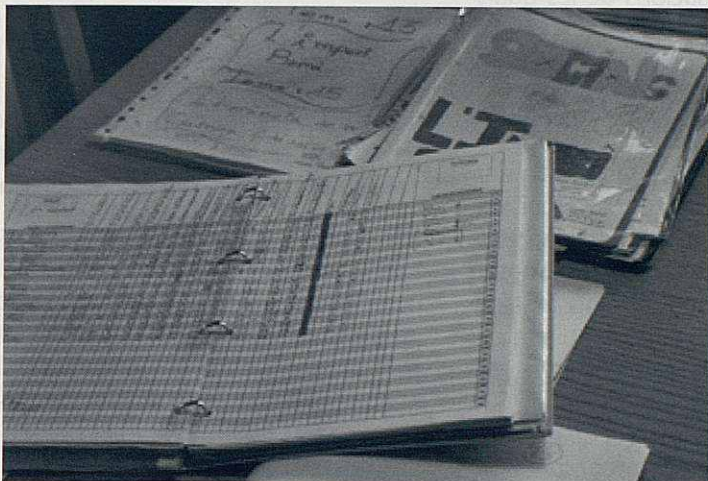

Avui escric com a mestra

Avui escric com a mestra que tinc la sort de treballar, encara que sigui amb el sou retallat. Que veig com s'esvaeixen totes les millores aconseguides al llarg de tants anys. I no parlo de millores laborals, que també. Sinó de tot l'enriquiment pedagògic, metodològic, assessorament, material i tecnològic que s'ha anat aplicant a les escoles com a resultat de reflexions, avaluacions, formació continuada, detecció de noves necessitats... i, sobretot, fruit de polítiques que aposten per la qualitat de l'ensenyament. O de l'educació.

Avui escric com a mestra d'una escola de poble, del meu poble. Que gaudeixo de la meua feina. Que observo els meus alumnes i me'ls imagino com seran demà. Treballo envoltada del meu

futur, del nostre futur. Els nostres futurs metges, mestres, mecànics, jardiniers, veterinaris, pagesos, lampistes, perruquers, inventors... i els nostres futurs polítics. Intento que coneguin i

estimem el nostre voltant, perquè quan estimes vols el millor per conservar-ho i millorar.

Avui escric com a mestra enmig d'un context de crisi. D'una gran crisi econòmica que tot ho esquitxa. On la corrupció i el desfalc és el pa de cada dia. Però també com a mestra que treballa enmig d'un context de crisi de valors, empobrida culturalment i que oblida el seu paper educador. En una societat que sovint despreeja la meua feina i la de tants altres professionals. Observo la gent crispada, malparlant d'uns i altres. Tots som model d'educació. Parlar amb respecte, ser amables, educats i posar límits no hauria d'estar en crisi.

Avui escric com a mestra catalana que ensenyo en català. Que he tingut la sort de treballar amb el model d'immersió lingüística i adonar-me que la llengua és un factor decisiu per a la cohesió de la societat catalana. Que tant la meua experiència com les avaluacions que s'han dut a terme acrediten que aquest model no genera cap perjudici en l'aprenentatge. I que ara veig perillar aquest model i m'indigno, m'entristeixo i m'espanta.

Avui escric com a mestra que no tinc clar cap on anem. Que em llevo cada matí escoltant la ràdio i preguntant-me amb què em sorprendran avui.

Avui escric com a mestra convençuda que ens cal avançar. Que vull un estat propi, sí, i català. Però també un espai on les persones que en formem part sapiguem reinventar-nos i canviar. No tot el mal és de fora ni es llunyà.

Teresa Valls

Armstrong i Armstrong

El 22 d'octubre la Unió Ciclista Internacional va desposseir Lance Armstrong dels set Tours que havia guanyat entre 1999 i 2005, fent cas del dictamen de l'agència USADA. La raó, l'haver fet servir, al llarg de la seva carrera ciclista, el sistema de dòping més sofisticat de la història.

Armstrong, nascut a Texas el 1971, havia començat a destacar com a ciclista el 1993, quan va guanyar el campionat del món professional, avançant Miquel Indurain. La seva llegenda es va engrandir entre 1996 i 1999, en superar un càncer testicular amb metàstesi, gràcies a una

fèrria voluntat i a un tractament mèdic exhaustiu. El seu preparador Bruyneel el va convèncer que era capaç de retornar a la primera línia de la competició i, amb un entrenament constant de moltes hores diàries, va assolir guanyar la volta a França any rere any, des de 1999 fins a 2005.

Amb posat de texà arrogant quan recollia els trofeus, era una màquina gairebé perfecta quan pedalava a l'estil molinet –plats petits i pinyons grans, més pedalades per minut que ningú– situat indefectiblement als primers llocs de l'escamot, ben protegit pel seu equip, format també amb els millors ciclistes.